

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK — Contich

De boekjes van A. HANS worden in alie scholen aanbevolen, omdat zij boeiend en nuttig zijn en aan de kinderen van eigen land en volk vertellen. Dat deze uitgave reeds aan Nr 344 is en veel nummers reeds drie- en viermaal herdrukt werden, bewijst hoe A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK overal gevraagd wordt. De meeste verschenen boekjes zijn nog verkrijgbaar. Ziehier eenige van de laatste titels:

300. 't Portiertje van Roeselare — 301. De Kleine Tooneel-
speelster. — 302. Angstige Dagen. — 303. Antwerpen in
Brand. — 304. De Bannelingen. — 305. In het wilde Land. —
306. De Wonderbare Redding. — 307. Naar Congo. — 308.
De Vrienden der Slaven. — 309. Fiere Margriet van Leuven.
310. 't Avontuur van den Schilder. — 311. Het Boefje. —
312. Een onverwachte Reis. — 313. De Geheimzinnige Tee-
kens. — 314. De Spanjaarden te Gheel. — 315. Zwarte Jan.
— 316. De Heks van de Moeren. — 317. De Boschwachter
van Eikenhof. — 318. Het Juffertje van Parijs. — 319. De
Wolfjager van Turnhout. — 320. De Zeeroovers. — 321. Het
Cezin van den Visscher. — 322. De Wilde Cow-Boy. — 323.
Keizer Karel te Gent. — 324. De Spanjaarden te Mechelen
— 325. Kerstmis in 'de Sneeuw. — 326. Een angstig avont-
uur. — 327. De Reis in den nacht. — 328. De Zwarte Bende.
— 329. Het licht in de Wildernis. — 330. De dankbare sol-
daat. — 331. Een keer Wildstrooper. — 332. Het Wonder-
land. — 333. Het Verloren Testament. — 334. In veilige Ha-
ven. — 335. De wonderbare reis van schipper Bontekoe. —
336. Een brutale feeke. — 337. Vaders vertrouwen. — 338.
De vlucht over de Schelde. — 339. Neels' avontuur. — 340.
De Zwarte Ruiters. — 341. De Held van Afrika. — 342.
De Pleegzoon van den Bedelaar. — 343. Het beleg van den
Ravenburg. — 344. Een avontuurlijke vakantie.

Elke week verschijnt een nieuw boekje.

Vraag in de boekwinkels en bij dagbladverkoopers.

UITGAVE A. HANS-VAN DER MEULEN, CONTICH.

Drukkerij R. Bracke-Van Geert. — Beersode.

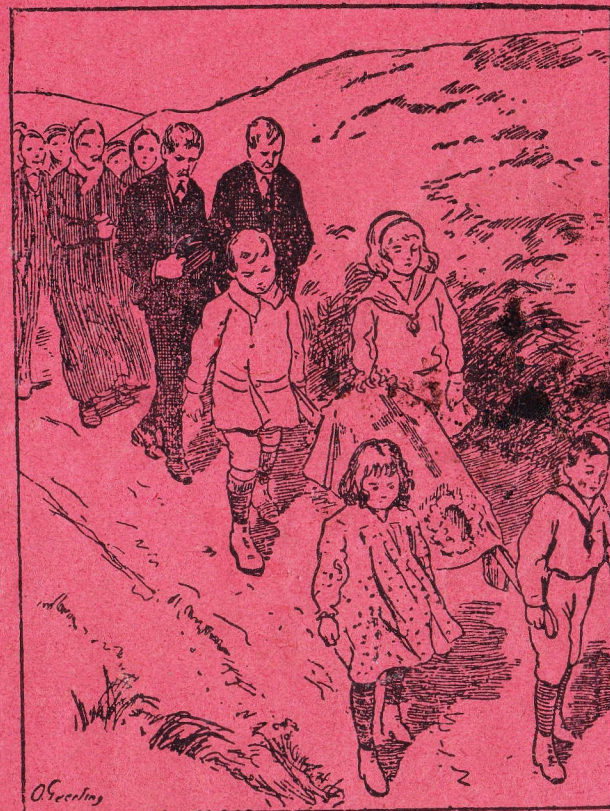
A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK

Nr. 44

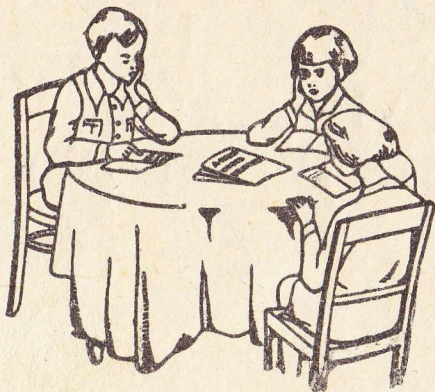
Vierde druk.

A. HANS.

't Grafje in de Duinen

Uitgave A. HANS VAN DER MEULEN.

A. HANS.

Nr. 44

Vierde druk.

't Grafje in de Duinen

Uitgave :

A. HANS-VAN DER MEULEN
CONTICH.

EEN WOORDJE VOORAF

Onlangs zag ik kinderen in het zand spelen. Ze hadden een diepen kuil gegraven. In een der wanden maakten ze dan een tunnel. Ze holden een gang uit. Een knaap kroop erin, om nog verder zand weg te halen.

Ik schrok. Die jongen wist niet hoe hij zijn leven waagde... Immers de bovenzijde van den tunnel kon instorten. Dan zou het zand op den knaap vallen en lag hij er onder bedolven. En eer er hulp kwam, ware hij misschien verstikt. Natuurlijk waarschuwde ik hem.

Kinderen kunnen bij het spel zoo onvoorzichtig zijn. Daarom vermanen ouders, meesters of voorbijgangers hen. Kinderen begrijpen dat niet altijd. En ze brommen soms, als hun een of ander spel verboden wordt. En toch gebeurt het om hun welzijn.

Het verhaal dat ik hier wil vertellen is treurig. Maar 't is goed eens voorbeelden voor oogen te stellen.

I.

Ivo Stevens woonde in West-Vlaanderen bij de zee. Zijn net huisje stond bij de duinen, niet ver van de hutten der visschers. Ivo was in deze streek geboren. In een stad zou hij het nooit gewoon geworden zijn.

Hij was opzichter van het strand en het duin. Als het stormde, keek hij uit over de zee, of er geen schepen in nood verkeerden. Hij moest ook waken tegen mannen, die wilde konijnen vingen, wat verboden was. Ivo melde verder aan de overheid de schade door de golven aan de kust verwekt. Hij hielp die herstellen.

Zoo had hij dus druk werk. Maar hij deed het gaarne. Hij was een brave man. Ieder achtte hem. Zoo leefde hij tevreden in het dorp, dat we Duindal zullen noemen.

Duindal was ook een badplaats. 't Zomers verbleven er veel vreemdelingen in hotels en villa's. Men noemde hen badgasten. Dan was het levendig aan het strand en in het dorp.

Nu was het ook zomer. En Duindal geleeke meer een vacantieplaats dan een visschersdorp.

Op een avond bracht de postbode een brief voor Ivo. Deze las het schrijven.

— Morgen moet ik naar Antwerpen, zei Ste-

vens tot zijn vrouw. 't Is voor een kwestie van de duinen. De eigenaar wenscht me te spreken.

In de kamer, zat hun eenig kindje, een aanvallig meisje van vijf jaar.

— Blijft ge lang, weg vader? vroeg het.

— Een nachtje zult ge hier alleen met moeder slapen mijn liefje, antwoordde Stevens. Ik kom dus weer gauw terug. De visschers zijn heel dikwijls langer van huis hé?!

— Zooals Wannes Bolle.

— Ja...

— Moeder ik ben van middag op Wannes, schip geweest, vertelde Wantje. Vader nam me mee... Ik kreeg een beschuit van Wannes Bolle. Als ik grooter ben mag ik eens mee varen, o zoo ver op zee, hé vader?

— Ja, kindje.

— Zoo ver moeder, dat ge me niet meer kunt zien. Maar we komen dan terug.

— Het is nu tijd om te gaan slapen, zei vrouw Stevens.

Moeder kon nooit zoo geduldig babbelen met Wantje als vader. Ze kleedde het kind uit. Het meisje kwam in haar nachtkleedje bij Ivo. De vader nam het kind op zijn knieën. Hij zong een liedje van « Schuitje varen ». En hij wiegde Wantje heen en weer, zooals de scheepjes, doen als het waait.

Dat vond Wantje plezierig. Daarna zei ze haar

gebedje op, en kreeg ze een kruisje. Moeder bracht haar naar boven...

Wat later stond Ivo bij haar bedje. Wantje sliep al rustig. Ze was moe van het spelen in het duin. Wat lag ze daar lief, met haar lange krullen om het roze gezichtje...

Ivo kustte haar stil. Hij beminde zijn dochtertje zoo innig. En nu morgen op reis? Slechts voor twee dagen. Toch vond hij het vervelend. 't Liefst was hij thuis Maar de eigenaar van een partij duinen moest hem spreken.

Den volgenden morgen vertrok hij. Hij groette zijn vrouw. Wantje ging een eindje mee. Ze stapte immers dikwijls naast vader over het strand of door het duin.

— Is Antwerpen ver, vader? vroeg het kind.

— O, ja, heel ver!

— Verder dan Brugge?

— Veel verder, Wantje.

— Nu rijdt ge met den tram weg, hé?

— Ja, en dan met den trein...

— O, ik heb ook al eens in den trein gezeten!

Wat reed die rap!

— Ja, heel rap!

— De huizen vlogen voorbij. En de telegraafdraden gingen op en neer... En de palen... ze liepen allemaal weg! Morgen komt ge terug, hé vader?

— Morgenavond liefje! En ik breng wat mee hoor!

— O, ik wou, dat het al morgenavond was!...

— 't Is maar één keer slapen...

Zoo babbelde Wantje. Maar aan 't eind der nen zei vader.

— Keer nu naar moeder terug mijn schatje. Ge moogt niet ver loopen.

Ivo kustte zijn dochtertje!

— Tot morgen, hé! zei hij. Niet ver van huis gaan, Wantje... groet moeder nog eens van me!

— Dag vader! riep het meisje.

En ze trippelde terug, en keek eens om... En haar vader deed het ook en wuifde... Ivo Stevens wenschte ook dat het al morgenavond zou zij. Hij hield niet van reizen...

Wantje liep door de duinen. Ze zag een konijntje... Het diertje wipte op, snelde heen en verdween in den grond... Dan liet het kind zich van een helling rollen en kraaide van plezier... O, ze kon hier zoo vroolijk spelen! Ze was eindelijk thuis En nu deed ze moeder allerlei vragen over Antwerpen. Maar vrouw Stevens antwoordde niet zoo vriendelijk als vader.

— Ga wat buiten, spelen zei ze ongeduldig. Ik krijg hoofdpijn als ge zoo druk zijt!

Even werd Wantje's lief gezicht treurig. Vader sprak nooit zoo. Moeder was dikwijls boos.

Het meisje nam een schopje en ging putjes

maken in het zand. Dat had het afgekeken van de kinderen der rijke badgasten.

II.

Ivo keerde terug. Hij zat in den tram van Brugge naar Duindal.

In een der tusschendorpen stapte een meisje van ongeveer twintig jaar op. Ze geleet met haar Vlaamsch kleurig mutsje, en witte bloeze wel badgast, een als de vreemden, die de tram vulden; maar ze sprak zoet lief Vlaamsch, toen ze met Ivo Stevens een praatje maakte.

— Op reis geweest? vroeg ze.

— Ja, juffrouw Moen, naar Antwerpen, maar 'k kan u niet zeggen, hoe blij ik ben terug te wèzen.

— En Wantje zal niet minder gelukkig zijn Ivo! 't Is een lief ding en zoo rap als een konijn-tje.

Vreugde straalde uit de oogen van dien grooten man. Zijn Wantje! O, hij had haar zoo lief.

Ze spraken over het meisje.

De tram stopte te Duindal en ieder stapte uit. Ivo groette juffrouw Moen en hing zijn zakje over den rug. Hij sloeg een nauw pad in, dat van het dorp door de duinen kronkelde. Hij beklom dan een heuveltop. Ginds ver zag hij het roode dak van zijn woning.

Dat huis, met zijn vrouw en zijn kind, met de zee en de duinen, 't was voor Ivo Stevens de wereld. Hij verliet deze plek slechts al hij er toe gedwongen werd.

— Wat zal Wantje blij zijn! mompelde de vader. De groote man keek rond of ook niemand hem bespieden kon. Dan zette hij den zak neer en en haalde er een popje uit. Hij bezag het met kinderlijke vreugde, glimlachte tegen het aardige snoetje, streek langs de zwarte krullen, of het roze kleedje en herhaalde weer:

— O, wat zal Wantje toch blij zijn met dit popje. Ze zal er leutig tegen babbelen net als een moedertje.

Hij borg de pop weer weg en ging verder... Hij zou nu wel spoedig zijn kindje zien. Zeker keek het al uit, of hij nog niet kwam. Maar Ivo bemerkte Wantje niet. Hij kwam thuis. De deur was niet gesloten, maar binnen bevond zich niemand.

— Louise! zoo riep Ivo zijn vrouw.

Geen antwoord. Zou moeder met het kindje uit zijn? Maar waarom liet ze de deur dan open? Ivo ging tot aan een naburig huisje. Daar stond een vrouw aan de deur.

— Hebt gij Louise niet gezien? vroeg Ivo.

— Ja, zij is boodschappen gaan doen.

— Met Wantje?

— Och, ze zal wel dadelijk komen.

— Neen! Wantje speelde over een uur in 't duin.

— Waar dan?

— Ginder bij den hil (1).

— Maar ik zie haar niet!...

— Och, ze zal wel dadelijk komen, meende de Vrouw. Wantje loopt nu hier dan daar. Ze is als een konijntje hé? Ze had haar schopje...

Stevens vervolgde zijn weg. Hij was ongerust. keek overal rond, maar bemerkte zijn kindje niet... Hij ging op den dijk. Daar wandelden badgasten. Kinderen draafden heen en weer. Maar geen Wantje. En ook niet op het strand bij de badkarretjes. Ivo sprak kenissen aan. Niemand had Wantje gezien. Ivo keerde naar huis, terug. Het begon donker te worden. Misschien was Wantje nu bij moeder.

Vrouw Stevens zat in de keuken...

— Waar is Wantje? vroeg Ivo.

— Is ze niet in het duin?

— Neen...

— Ik moest boodschappen doen... Het kind vermaakte zich in het zand.

— En ge liet haar alleen!...

— Maar ze is toch dikwijls alleen in het duin, Ivo!

Vrouw Stevens werd nu ook ongerust. De man

(1) Een hoog duin.

liep weer buiten. O, hoe beefde hij van angst. Er moest een ongeluk gebeurd zijn! Wantje wist dat hij thuis kwam. Dan zou ze niet afwezig zijn, zijn, maar op hem wachten...

Zoeken maar weer! Misschien was het kind in slaap gevallen, achter een struik of in een panne (1) van een duin. Maar Ivo stelde zich 't ergste voor. Vreemden konden het kind meegenomen hebben. Of misschien had het meisje op een afgelegen plaats aan zee gespeeld en was het in 't water gevallen.

Stevens zwierf door de duinen. Hij ontmoette visschers en smeekte om nieuws van zijn kind. Hij ondervroeg tolbeamten. Hij klopte aan visschershutten en hoefjes, maar niemand had zijn kind gezien... En zoo doolde de arme vader ver weg. Hij speurde op elke duister plek, bij een tronk, een struik, een paal. En hij riep steeds maar:

— Wantje! Wantje!

Alleen de scherpe schreeuw van een zeemeeuw antwoordde.

Langs 't strand keerde Ivo terug. Aan den hemel zag hij 't licht van Westkapel's vuurtoren... Hoe dikwijls had hij zijn kind moeten opheffen, om het naar dien schijn te laten kijken! Dan vertelde hij van de schepen op de duistere zee, van storm en noodweer, van schipbreuk en redding.

(1) Holte, kleine dal.

En ook langs het strand rolde het nu:

— Wantje, Wantje!

Maar stil sloegen de golven op het strand uiteen. En dat zacht gekabbel was het eenige geluid, dat den avond stoorde.

Stevens kwam weer thuis... Geen kind! Ook moeder had het niet gezien. Ze zat te schreien... Ze had zoo'n spijt het meisje alleen te hebben gelaten!

Weer zwierf Ivo rond. Hij deed het den heelen nacht. O, wat leed hij!

Het werd eindelijk morgen. De zon kwam op. Haar eerlijk licht straalde over het land en zee.

Ivo liep nu alleen weer door het duin. Niet ver van zijn woning bleef hij getroffen staan. Zijn blik viel op een heuvel, waar het zand los lag. En eensklaps begon Stevens geweldig te beven. In het zand stonden nog zijne voetstappen. Hij was er gisteren en vannacht meermalen over gerend. Nu sprong hij er heen, knielde neer, begon met de handen te graven. Hij woelde 't zand om, en niet van den arbeid druppelde het zweet langs zijne wangen, maar van hevigen angst.

Ivo groef een put, altijd maar met zijn handen. Hij voelde iets hards, rukte het los en haalde het op.

Een schopje... 't Schopje van Wantje! In de kruk stond haar naam geschreven. Dat had 't meisje bij vreemde kinderen gezien en toen moest va-

der ook in haar schopje letters snijden.

— O, Wantje... mijn Wantje! snikte hij!

Hij begreep thans alles...

Hier was een grafje in de duinen. Het kindje had gister middag een put gemaakt. En dan was het er in gekropen... Misschien noemde ze het haar huisje. Toen was het zand neergegleden... En het had Wantje bedolven. Niemand zag het. Niemand kon het arme meisje helpen... Zoo stierf Wantje van den duinopzichter!

En Ivo groef dieper en vond zijn dood kindje. Schreiend bracht hij het naar huis... Moeder kermde van droefheid. Buren snelden toe. Het nieuws vloog rond. Ook nieuwsgierige badgasten kwamen zien. Toen sloot Stevens de deur dicht... Hij bleef den heelen dag bij zijn kindje zitten.

's Avonds onstak Stevens een lantaarn en begaf hij zich naar het schuurtje. Hij zocht plankjes. Hij legde het hout op een werkplank... Daar stond nog een onvoltooid kastje. Toen Ivo het zag nokte weer een snik in zijn keel... Dat kastje maakte hij voor Wantje! O, zoo dikwijls had hij hier staan knutselen, aan allerlei meubeltje, waarmee ze dan speelde. En onder 't hameren, zagen of schaven, luisterde hij welgemoed naar haar vroolijk gesnap.

En nu moest hij haar doodkistje maken! Daar viel zijn blik op zijn reiszak, er gisteren avond in zijn haast neergezet. Hij opende hem en haalde er

het popje uit... 't geschenk waarmee hij zijn meisje zoo had willen verblijden.

Een visscher trad binnen.

— Wannes Bolle! zei Stevens.

Die visscher was zijn beste vriend.

— Ivo, mag ik Wantje nog eens zien? Ik hield zoo veel van uw meisje. Ze was zoo gaarne op mijn schuit, hé? zei hij.

De visscher ging in de kamer. Wat hij alleen in de kerk deed, dat deed hij ook nu. Hij nam zijn muts af, toen hij de kleine doode zag.

— 't Is vreeselijk. Wannes, o zoo vreeselijk, zei Ivo.

— Ja, 't is erg... En Wannes draaide zich om hij veegde tranen af. Een zeeman laat dit niet gaarne zien.

Wannes Bolle haalde een ruikertje bloemen uit zijn diepen zak. Hij streek de blaadjes effen. Hij legde het ruikertje op het bedje neer.

— Ivo, Wantje hield zoo van die bloempjes, sprak hij. O, zoo dikwijls als ik in den tuin mijn pijpje zat te rooken, keek ik uw kindje na. Ze plukte dan zulke bloempjes. En ze babbelde er tegen, percies of ze haar verstonden. En zie, Ivo, kronen brengen dat is bij ons geen mode, hé? Maar ik zag die bloempjes en moest er wat meenemen.

En Wannes Bolle nam Ivo's hand in de zijne en hernam met een snik:

— Arme vriend, ik kan u niet zeggen welk een medelijden ik met u en uw vrouw heb!

— Louise ligt ziek te bed...

— 't Kan het gelooven...

De visscher bad een poos.

— O, Wannes, den heelen nacht heb ik gezocht

— Wantje is nu in den Hemel, zei hij.

— Zaterdag is het de begrafenis...

— Dat dacht ik al... Hebt ge al eens over de dragers gepeinsd? Wantje was een kindje van de zee, hé! 't Liep altijd met u langs het strand en door 't duin...

't Zat zoo dikwijls bij mij op de sloep... 't Was een kindje van de zee...

— Och, ja, Wannes... Voor 't naar bed ging, wilde 't eerst nog 't licht van Walcheren zien... En in zijn avondgebedje zou het nooit vergeten hebben te zeggen:

« Spaar ook den zeeman, o Heere!

— Dat aanvallig kind! Welnu, Ivo, ge moet het dan ook laten dragen door kinderen van de zee, door visschersmeisjes. Wil ik er voor zorgen?

— Ja, Wannes... ja, zorg gij er voor! En gij komt ook, niet waar?

— Ik zal Zaterdagmorgen niet varen Ivo. En hebt ge al met den pastoor en den grafmaker gesproken?

— Neen nog niet...

— Wil ik gaan?... 't Is voor u zoo moeilijk!

— Neen, laat mij daarvoor zorgen. Ja, 't is hard, maar 't is 't laatste wat ik voor mijn arm kindje doen kan...

— Zeker, Wantje moet die eer ook hebben...

— Wie moet het gaan rondzeggen? Frans Baere?

— Neen, neen, hij niet... Hij heeft Wantje eens uitgescholden, omdat ze wat zand gestoven had op 't waschgoed van zijn vrouw...

— Die uitgedroogde stokvisch! Neen, hij mag dan Wantje's dood niet rond zeggen. Baltus wel?

— Ja, Baltus.

— Wil ik naar hem gaan?

— Ja, Wannes.

— Goed... En nu, Ivo, kloek zijn hé!... Tot weerziens dan! Van nacht ben ik op zee... morgen kom ik weer eens zien...

III.

Teeder als een moeder haar kindje in de wieg neervleit, zoo legde Ivo Stevens zijn Wantje in het kistje... Op den bodem had hij duinmos gespreid. Het hoofdje rustte op 't bundeltje duinbloemen door Wannes Bolle gebracht... Moeder was naar boven geloopt... Ze had zoo'n verdriet!

De postbode had een ganschen stapel kaartjes en brieven gebracht, doch ze lagen onaangereord op de kas. De laatste nacht verliep traag. Maar

eindelijk toch gloorde de nieuwe morgen, de dag van Wantje's begrafenis... Wannes Bolle klopte t' eerst op de deur. Ivo liet hem binnen. De vischer poosde even bij 't kistje en schudde 't hoofd.

— Kloek zijn vandaag, Ivo, zei hij dan... Alles is geregeld... Er zal veel volk zijn... veel vreemdelingen ook...

— Och die vreemden!

— Ivo, wees nu redelijk! Die vreemdelingen hebben deernis met uw kind, met u en Louisa. En dat willen ze toonen...

— Ja, dat is braaf...

Moeder kwam naar beneden.

— Nu is alles gereed, zei Bolle. We zullen Wantje met veel eere begraven...

Zwijgend zat het drietal eenigen tijd samen. Buiten klonken stemmen

— De menschen komen al, zei Wannes. We moeten de deur openen...

— Och, mijn kindje toch! snikte Ivo.

Hij voelde dat nu 't laatste kwam... 't grootste afscheid... dat Wantje uit zou gedragen worden voor altijd.

De visscher zette de deur open... Voor de woning stonden kenissen, en door de duinen naderden veel vreemdelingen.

— Komt maar binnen menschen zei Bolle...

Geburen en vrienden traden in huis en gaven

Ivo en Louisa de hand. Ze bogen bij 't kiste en gingen weer buiten.

Toen stapten vreemden in huis. Jongens en meisje uit Frankrijk, Holland en Engeland, hadden voor het Vlaamsche Wantje, waarmee ze zoo'n medelijden voelden, van duinbloempjes kransen gevlochten, ze zouden die neerleggen op 't kleine graf... straks.

Veel vreemdelingen bogen statig voor Stevens. Anderen drukten hem de hand en spraken in hun taal woorden van troost. Ivo had zich drie dagen opgesloten en dit medegevoel van die onbekende menschen deed hem goed. De moder snikte heftig.

— 't Is tijd! klonk dan ernstig de stem van Bolle.

De visscher zag Ivo aan en vroeg:

— Is het met de toelating der ouders?

— Ja, Wannes, ja...! antwoordde Stevens op diep treurigen toon.

Bolle nam het kistje op en droeg het buiten. Ieder ontblootte 't hoofd. Velen veegden een traan weg, toen de visscher de kleine kist op de baar zette, en den pelder ordelijk in de plooiën schikte. De dragers, kinderen van 't zeevolk, traden naar voren... Wannes haalde Stevens

— Kom nu, Ivo zei hij... En houd u kloek, jongen! Vrouwen troosten de wanhopige moeder.

De kinderen namen de baar op en schreden voort. Wannes en Ivo volgden onmiddellijk de

kleine doode... Veel vrienden en vreemdelingen sloten zich bij den stoet, aan, die nu door de duinen kerkwaarts ging.

De begrafenis van Wantje.

De zon straalde haar heerlijk licht uit. Een rukkelijk weer op de begrafenis van 't arme Wanfrisch windje temperde de hitte. 't Was een vetje, dat zoo vroolijk zonnekindje weleer... 't Lag nu in het kistje, onder den witten pelder...

Het zand van den hil, waar 't meisje haar grafje gedolven had, blikte in de verte... En zoo droegen men het van 't grafje in het duin naar het grafje, dat pas gemaakt was bij het grijze torentje, welks zilveren stemmetje klonk.

Ivo stapte als een gebroken man naast Bolle voort.

Op de dorpsplaats voegden de priester en de koorknappen zich bij den stoet. Men zag daar ook de burgemeester, de secretaris, den notaris, de dokters.

De kerk was stampvol. Bij den dienst weenden velen.

En dan bij het grafje sprak de burgemeester over het lieve Wantje.

Ivo Stevens en zijn vrouw waren nooit vroolijk meer. In het duin werd een kruis gezet. Daar speelden de kinderen niet... En aan vreemdelingen 's Zomers wees men het. En men vertelde dan de geschiedenis van 't arm Wantje. En 's avonds keken de ouders dikwijls op naar den sterrenhemel en dachten aan hun Engeltje...

Een voerman sloeg onbarmhartig zijn twee paarden die zwaar beladen wagen voorttrokken. Hij maakte haast, want hij wilde nog voor den avond een naburige stad bereiken. De weg er heen was in een slechten toestand: gedurig kreeg de wagen een schok, doordat de wielen tegen groote steenen stieten of in gaten zakten.

De voerman kwam een voetganger tegen. « Hei vriend! » riep hij hem toe, « zou ik vóór den avond nog in de stad kunnen komen? »

« Dat zal wel gaan, als ge langzaam rijdt, zei de man.

« Als ik langzaam rijd, » bromde de voerman. « Die man is niet wel bij het hoofd, of hij wil den gek met me steken. Hu, rakkers, voort, zeg 'k! » en hij sloeg er met de zweep weer op los.

's Avonds, nadat de zon reeds ondergegaan was, kwam dezelfde voetganger weer dien weg langs. En wien zag hij daar, nog een goed eind van de stad? Onze haastigen voerman, maar in groote verlegenheid. Door zijn doldriftig rijden, over steenen en gaten was een van zijn wielen gebroken. Daar stond hij nu: de wagen kon vooreerst niet verder rijden, en het zou wel de volgende morgen worden eer het voertuig weer in orde was gebracht.

« Heb ik geen gelijk gehad, » vroeg hem de man, « toen ik u zeide, dat ge langzaam zoudt moeten rijden, om nog voor den avond in de stad te komen? »

(J. Wijgma).

DE KONING VAN SPANJE.

— « » —

Een werkmán had een zoon. Dries genaamd. Hij wachtte de schapen voor verscheidene menschen van 't dorp. Als de dieren in de wei waren, en de honden op hen pasten, kon Dries lui in 't gras liggen. Dan lag hij te denken. Eens viel hij in slaap, en droomde. Hij hoorde geld rinkelen, zag soldaten, hoorden schieten. En opeens kwam er een schoone prinses, die Dries bij de hand nam en met hem op een gouden troon ging zitten.

— Nu zijt ge de koning van Sjanje, zei de prinses.

En toen werd Dries wakker.

Toen hij 's avonds thuis kwam, vertelde hij aan zijn ouders, die voor het huis manden vlochten, wat hij dien middag gedroomd had.

— Waarlijk, als ik nog eens zoo iets droom, dan ga ik naar Spanje en wil toch eens zien of ik er geen koning word!

— Domme jongen, bromde de vader. Gij koning worden, laat u uitlachen, dwaas ventje.

Maar moeder klapte in de handen en herhaalde:

— Koning van Spanje! Koning van Spanje!

Des anderendaags lag de herdersknaap weder onder den boom te slapen en, o wonder, hij droomde hetzelfde als den vorigen dag. Toen hij 's avonds thuis kwam en weer van zijn droom vertelde, zei hij:

— Als ik dat nog eens droom dan vertrek ik dadelijk.

— Ge zijt niet goed onder uw muts, bromde vader.

— Koning van Spanje! riep moeder lachend.

Den derden dag kreeg Dries denzelfden droom.

— Zie zoo, nu ga ik naar Spanje, zei hij.

Dries dreef de kudde samen en dreef ze naar huis.

— Luijaard, het is pas middag geweest! riepen de boeren. Terug naar de wei!

— Zorg zelf voor uw schapen! riep Dries.

Hij liep naar huis.

— Ik heb weer gedroomd, en nu ga ik naar Spanje, zei hij.

— Wel werk dan uw dommen kop uit. Ge zult van honger wel terugkeeren, en dan meer

wijsheid onder uw muts hebben, voorspelde vader.

— Koning van Spanje! Koning van Spanje! riep moeder en ze klapte in de handen.

Dries maakte zijn pakje en trok er van doors' Avonds legde hij zich onder een boom te slapen. Hij hoorde stemmen. Er kwamen mannen voorbij. Stil sloop Dries ze na.

— Waar zij slapen, kan ik 't ook doen, dacht hij.

De mannen gingen in een verlaten huis waar stroo lag. Dries kroop onder het stroo. En hij luisterde.

Spoedig hoorde hij dat die mannen een rooversbende vormden. En de kapitein zei:

— Kameraden, vertel mij, waar gij zijt ingebroken en wat gij heden geroofd hebt!

Eerst stond een man op met een zwarten baard.

— Kapitein, ik heb vanmorgen vroeg een edelman zijn mantel ontstolen, zei hij. Er zitten twee zakken in. Zoo dikwijls ge die zakken omkeert en uitschudt, rolt er een hoop goudgeld uit.

Dan sprak een andere roover.

— Ik heb den driekanten steek van een generaal gepakt. Als men dien hoed op het hoofd omdraait komen er uit de drie hoeken schoten...

— Ik heb een ridder zijn zwaard ontroofd, zei een derde. Als men dat zwaard met den punt in

den grond steekt, komt er een regiment soldaten te voorschijn.

— Ik heb, zei een vierde roover, een slapende reiziger zijn laarzen uitgetrokken; als men die aan heeft kan men in één stap zeven mijlen afleggen.

— Gij hebt allen uw best gedaan. Hangt nu uw buit aan den wand, eet en drinkt en slaapt wel, zei de kapitein.

De mannen aten en dronken. Toen ze nog eenigen tijd met elkander gepraat en gelachen hadden, zocht ieder zijn stroobed op en weldra verkondigde een algemeen geronk en gesnork dat de roovers in diepen slaap waren.

Toen kwam Dries voorzichtig uit zijn schuilhoek te voorschijn. Hij deed den mantel aan, zette den hoed op, gordde het zwaard aan, trok de zevenmijlenlaarzen aan en verliet in alle stilte de woning. Buiten bemerkte hij tot zijn groote vreugde de tooverkracht van de laarzen, want hij vloog over de wegen, was in een paar stappen steden en dorpen door en kwam 's morgens in de hoofdstad van Spanje aan.

Hier vroeg hij den eersten den besten dien hij tegenkwam naar het grootste hotel.

— Wat, kwajongen! Ga waar schooiers als gij zijn, maar niet waar zich groote heeren bevinden! snauwde de man.

Toen Dries echter een blinkend goudstuk voor

den dag haalde, werd de man beleefder en zei dat hij den jongenheer gaarne den weg wilde wijzen naar het voornaamste hotel van de stad. Daar aangekomen, bestelde Dries kamers en vroeg aan den bediende die hem hielp:

— Wel, wat is er voor nieuws in de hoofdstad?

De knecht sprak:

— Gij zijt zeker een vreemdeling, jongeheer? Het is hier slecht gesteld. Hebt ge nog niet gehoord dat er oorlog komt? Onze koning heeft een leger van twintig duizend man, maar dit is niet genoeg, want we hebben machtige vijanden. Ja, het is een slechte tijd. Wilt gij ook soldaat worden?

— Ja, dat is mijn plan, antwoordde Dries.

Zoodra hij alleen was, schudde hij de zakken van zijn mantel op tafel uit en kocht van het goud dat er uit rolde een prachtige wapenrusting en de noodige wapenen. Hij ging naar het paleis. Hij werd bij den koning gebracht. Terwijl hij allerlei rijke zalen en gangen doorging, ontmoette hij een schoone jonge dame, die den jongeling nieuwsgierig aanzag en zeer vriendelijk groette.

— Dat is prinses Amalia, de eenige dochter van den koning, zei de bediende.

Dries, die haar zeer schoon vond, groette beleefd. Bij den koning toegelaten, sprak hij:

— Majesteit, ik bied u mijn diensten als krijgsman aan. Mijn leger zal voor u de zege bevechten,

en alles veroveren, want uw Majesteit beveelt. Als belooning echter voor mijn diensten smee ik u, dat uw schoone dochter mijn vrouw zal worden.

De koning was ten zeerste verwonderd over de woorden van Dries. Na eenige oogenblikken te hebben nagedacht, zei hij echter:

— Wel, ik neem uw aanbod aan. Keert gij als overwinnaar terug, dan wil ik u tot mijn opvolger benoemen en u mijn dochter tot vrouw geven.

Dries ging geheel alleen in 't veld en begon overal zijn zwaard in de grond te steken. En dadelijk stonden rond hem vele duizenden soldaten met wapens. Hij zelf zat als veldheer op een fier paard, dat bekleed was met een met goud bestikt dek. Zoo trok Driels met zijn leger den vijand te gemoet en weldra waren de beide legers aan den slag. Uit den hoed van den veldheer knetterden onophoudelijk schoten en door het zwaard kwam het eene regiment na het andere uit den grond. Na een kwartier vluchtte de vijand. Dries vervolgde hem en nam een groot deel van zijn land. Fier keerde Dries naar de hoofdstad terug, waar hem het geluk wachtte. Het volk juichte en overal hingen de vlaggen. De koning gaf een groot feest en toen trouwde Dries met de prinses.

De bruiloft had met groote pracht en praal plaats: Spoedig daarna legde de oude koning

kroon en scepter neer. En Dries werd koning van Spanje.

Hij dacht aan zijn schoon vervulden droom, maar ook aan zijn arme ouders. Toen hij met zijn vrouw alleen was, zei hij tot haar:

— Liefste, zie ik heb ook nog ouders, maar zij zijn zeer arm. Mijn vader is herder en woont ver van hier en ik zelf heb als knaap het vee gehoeid, totdat mij door een wonderbaren droom geopenbaard werd, dat ik koning van Spanje zou worden. Nu ben ik koning, maar mijn ouders zou ik gaarne nog gelukkig zien; daarom wil ik naar huis reizen en mijn ouders halen.

De koningin vond dit zeer goed en liet haar man vertrekken, die zeer snel reisde, daar hij de zevenmijlslaarzen had aangedaan. Onderweg gaf de jonge koning de verschillende wonderdingen die hij van de roovers meegenomen had, aan de eigenaars terug, behalve de laarzen. Aan den man van de laarzen gaf hij in ruil een hertogdom. Zoo kwam Dries in zijn dorp.

———— « » ————

EEN HELD.

Nabij Kaap de goede Hoop, aan de Zuidpunt van Afrika, verging een Fransch schip. Aan wal stonden menschen te zien, Kaaplanders, die onze taal spraken.

Ze hadden geen boot om te helpen.

Een jongeling zag den nood der schepelingen en zon op redding.

Hij heette Woltemade en zijn naam staat in de geschiedenis van Zuid-Afrika opgeteekend als die van een held.

Hij liep naar huis en keerde te paard terug. Hij leidde het dier in zee, bleef in 't zadel en richtte zich naar het wrak. Het paard zwom er heen.

— Twee menschen kunnen in zee springen en den staart van mijn paard grijpen, riep de dappere jongeling. Maar niet meer dan twee... of we zijn allen verloren. Ik zal terugkeeren om de anderen.

Twee menschen sprongen van het schip in de golven en klemden zich vast aan den staart van het dier. Het paard zwom terug naar den wal en zoo waren al twee mannen gered.

Woltemade hield woord, hij keerde terug en redde weer twee menschen. Zeven maal volbracht hij dien gevaarlijken tocht, ondanks de groote gevaren.

Den achtsten keer werd zijn waarschuwing in den wind geslagen. Eenige mannen, vreezende, dat er voor hen geens kans op redding meer overblijven zou, sprongen tegelijk in zee en klampten zich aan het paard vast. Deze last was te zwaar voor het reeds vermoeide dier. Het zonk weg en ook de twee schipbreukelingen en de edele Woltemade verdronken.

Ge kunt wel begrijpen, dat men in Zuid-Afrika in huis en op school van dezen held spreekt. Woltemade behoorde tot het ras der Zuid-Afrikaansche boeren.

BERICHT.

In den laatsten tijd werden al onze boekjes herdrukt. Vraag ze dus bij Uwen gewonen leverancier ofwel rechtstreeks aan den Uitgever A HANS-VAN DER MEULEN, te Contich.